

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R.P. Francisci Arias, Societatis Iesv Theologi, De Oratione
Mentali Et Mysteriorvm Vitae D.N. Iesv Christi &
benedictae Matris eius meditatione**

Arias, Francisco

Coloniae Agrippinae, 1616

Cap. V. Hac diuinæ præsentiaë contemplatione vinci tentationes, &
perseuerantiaë virtu[t]em obtineri.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48934](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48934)

*ei amicus ante oculos iudicis cuncta cernentis
Hucusque Augustinus. Vnde intelligi-
gimus, quantam vim & efficaciam ad
cauenda peccata posuerit in confide-
ratione diuinæ præsentia.*

CAPVT V.

*Hac præsentia diuina contemplatione
tentationes, & virtutem perse-
uerantiæ obtineri.*

Contemplatio diuinæ præ-
sentia facit, vt non solum à pecca-
tis cõmissis respiciamus, vt
etiam, vt in illa, antequam fiant, nos
labamur: dum enim Deum nobis quæ
præsentē conspicimus, & cor nostrum
in eum attollimus, accenditur in ani-
mis nostris quædam cupiditas omni-
spirituales hostes debellandi, nec desit
diuinitus fauor & auxilium. Insula
rant quondam impij Israelis senes
noxia Susannæ, comminantes lapidibus
obruendam, nisi libidini suæ resis-
ciat satis. Videamus, qua via & ratione
tantam tentationem expugnauerit. Con-
siderabat nimirum se stare in confide-
ntia Dei, Deumq; in se oculos defigens
Vnde tanto terrore pudoreque perterritus

DE PRAESENT. DEI. *

corrupta est, tantaque vi & robore aduersus peccandi tentationem erigere animum coepit, vt nulla interposita mora decreuerit potius honoris & vitae, eum totius familiae suae dedecore iacturam facere, quam consentire peccato. Sic enim respondit. *Augustia sunt mihi vndique: Si enim hoc egero, mors mihi est: si autem non egero, non effugiam manus vestras. Sed melius est mihi absque opere incidere in manus vestras, quam peccare in conspectu Domini.* O sententiam dignissimam, quae in omni tentatione daemnis, vel mundi vsurpetur. Potius vitae discrimē adiero, quam vt in conspectu Dei delinquam.

Dan. 13.

Miles strenuus, quando in bellico conflictu animaduertit Imperatoris, vel Ducis belli oculos in se intentos, longè ardentius pugnat, quia scit in eius potestate esse, post partam victoriam spolia, vel officia militaria in bene meritos distribuere. Quid ergo non faciat miles Christi, dum in quotidiana sua cum daemone, mundo, & carne dimicatione videt in se oculos diuinae maiestatis coiectos? dū aeterna meminit sibi decreta praemia? dū scit in ipso ardore pugnae sibi affaturas diuinarū manū suppetias? Veritatem huius rei

R 4

que

quotidiana confirmat experientia. Si enim contingat seruum aliquem Deo oblata succendendi, vel indignandi verbi causa, occasione, immemoratus esse superni numinis, nec ordinem cor suum in Deum eleuare, videtur eum facillè prolabi in verba impatientiæ, vel certè in animo peruersas cogitationes: si autem cor habet erectum in Deum, omniaque sua desideria in eum referat, obrepentibus similibus tentationibus facillè quiescit, nec sinit animum suum perturbatione aliqua concitari, vel succumbere.

Cap. 8.

Palladius in historia sua Lausiacæ commemorat se, cum aliquando iuncto comite monachum quendam religiosissimum, rerumq; diuinarum peritissimum, nomine Dioclem, inueneret, inter alia hoc documentum ei se accepisse, hominem piuum, qui primum à contemplatione diuinæ sententiæ cessarit, continuò fieri, vel bestiam, vel bestiam: bestiam quidem si succumbat tentationibus carnis, et illecebrarum carnalium: dæmonem vero, si iracundiæ, arrogantia & similibus. Cumq; Pallad. eum percūctaretur, quæ sententia possit anima nulla quiete

DE PRAESENT. DEI. 3

cessatione interposita, defixam mentē
habere in Deo? Respondit, quotiescun-
que mens nostra occupata sit in consi-
deratione pia & salutari, quę ad Deum
deducat, tum defixam esse in conside-
ratione Dei. Cum autem sanctus ille,
tantopere in rebus pijs exercitatus di-
xit, hominem simulatque Dei oblitus
fuerit, fieri dæmonem vel bestiam, nō
intellexit id fieri solo lapsu in noxam
lethalem, cum non facile is contingat
seruis Dei, sed etiam lapsu leuiori im-
moderatae cupiditatis, qua aliquo mo-
do similis vel dæmoni, vel bestiae red-
datur. Quocirca nullo modo conue-
nit seruum Dei, vt aliquando negli-
gat, praesentem contueri Deum, im-
pendente tentatione, & dum se occa-
siones offerunt irae, impatientiae, su-
perbiae, vel tristitia mundanae, aliaque
indomita perturbationes, diuinæ ob-
liuisci praesentiae: tunc enim celerri-
me, magnaque cum vigilantia cor ele-
uandum est ad Deum, eiusque auxilium
implorandum. Nam vt docuit S. An-
tonius, vnicum antidotum ad vincē-
das omnes dæmonis tentationes praesentissimum est, continuam Dei, cum
spiritali gaudio, retinere memoriam:
ca omnes illius laqueos & dolos ilico
dirum-

B s

dirumpi, & in fumos euanescere. Quod
autem & ipsum spiritale gaudium ac-
scatur ex contemplatione Dei practi-
tis, iam iam ostendemus.

CAPVT VI.

*Exercitio diuinae praesentiae acquiri stabi-
litatem cordis, omnium virtutum perfec-
tionem, & exteriorum mun-
ditiarum.*

INter praestantissima bona, quae
in hac exercitatione comparantur,
merito numerari quoque potest
firmitas & stabilitas nostri cordis. In
primis constat hominem eo fine con-
ditum, ut in hac vita Deo firmius
coniungeretur per contemplationem
& amorem, in altera vero coelestem
claram visionem. Postquam autem
peccatum se à Deo separauit, & ad car-
nitas conuertit, quietem suam quaerere
coepit in ipsis, nec tamen inuenit,
quia propter illas conditiones
non facit, sed nec earum vlla cupiditas
tem eius explere potuit. Vnde factum
est, ut cogitationes suas, & desideria
nunc in hanc, nunc in illam transi-
rens lapsus sit in magnam cordis in-
stabilitatem.